

Τη γλώσσα μου στον ουρανό βγάζω...

Νίκος Κουφόπουλος

Πίθηκος η μανα. Και ο πατερας, και ηταν φίνος.
Μη με ρωτατε τι και πώς τα ειπε αυτά ο Δαρβινος.
Έτριψα ξυλα κι αναψα φωτια. Εψησα κρεας.
Γνωρισα κι αλλους πίθηκους. Ημουνα της παρεας.
Σιγα σιγα με τον καιρο εφτιαξα εργαλεια.
Στα δυο ποδια περπατησα. Εφτιαξα κοινωνια.
Τα ζωα εξημερωσα. Εσπειρα τα χωραφια.
Γεματα ηταν με τροφιμα στο σπιτι μου τα ραφια.
Πολεμησα με αλλους πολλους. Και αυτοι με πολεμήσαν.
Και μονο οι δυνατοτεροι από τις μαχες ζησαν.
Εφτιαξα πόλεις, καστρα ψηλα. Εφτιαξα και караβια.
Και σε κουβεντες ομορφες ξοδεύτηκα τα βραδια.

Μεγαλωσα στου Πλατωνα την Ακαδημια.
Στων κυνικών καποτε σπουδασα τα σχολεια.
Αργοτερα μου μιλησαν για καποιο Αγιο Πνευμα.
Μετα ηρθε ο Μεσαιωνας. Κι αυτό δεν είναι ψεμα.
Με κάψαν σε αγριες φωτιες με μαγισσες αντάμα.
Πως γλιτωσα δεν ξερω. Ισως το μονο θαύμα.
Ο Πάπας φοβο ηθελε να νιωθω. Να με λιωσει.
Ο Λούθηρος προσπαθησε μάταια να με γλυτωσει.
Μετα στην Αναγέννηση, ζωγραφιζα με πάθος.
Ο Καραβάτζιο μου εδειχνε αν ειχα κανει λαθος.

Μαυρος από την Αφρικη, δουλεψα στις φυτειες.
Σκλαβος στο Τεξας ημουνα και σε άλλες πολιτειες.
Στο Μάντσεστερ οδηγησα εγω το πρωτο τραινο.
Ο Μαρξ μου ειπε αργοτερα την ωρα να προσμενω,
να γινει η επανασταση. Θα ητανε παγκοσμια.
Ο Χέγκελ μου εξηγησε και ο Νίτσε, τα εγκόσμια.
Μετα ο Μπακούνιν εσπειρε μεσα μου αναρχια.

Και του Σικάγου οι νεκροί, δειξαν την αδικία.
Στην Φιλική όταν έγινε, μπηκα την Εταιρεία.
Ο Ρήγας με γοήτευε. Και οι μύθοι για την Τροία.
Κλεφτης εγίνα στα βουνα. Στης Τριπολης το αλωνι,
και το Μωριά λευτερωσα με τον Κολοκοτρώνη.
Στου Σταλιγκραντ το μετωπο πολεμησα τη φρικη.
Το ναζισμο. Το φασισμο. Με ματωσε η νικη.

Ξανα ανταρτης στα βουνα. Στη Ρουμελη και παλι.
Τον Αρη ακολουθησα. Μου ἔκοψαν το κεφαλι.
Καποιοι μου ειπαν ψεματα, εγιναν προδοσιες.
Γνωρισα όλα τα νησια σε αγριες εξοριες.
Εγίνα Μαύρος Πάνθηρας. Και στις ταξιαρχίες,
των ιταλων τις κοκκινες, μπλεχτηκα σε ιστοριες.
Με το Ντουρουτι εγίνα, φιλος στην Ισπανια,
και στην Κρονστανδη πέθανα για την ελευθερια.
Στη Ναγκασακι ενιωσα της δυσης τη σαπίλα.
Μαντήλα Παλαιστινιακή φορεσα στη Σατίλα.

Το rock and roll με μεθυσε. Τα μπλουζ στην Ορλεανη.
Και όταν δεν μου εφταναν ακουγα και Τσιτσανη.
Οι χίπις με παρέσυραν για λιγο είναι η αληθεια.
Κι ακουσα κι αλλα διαφορα, μα ηταν παραμυθια.
Ο Γκαντι δεν μου ταιριαξε. Προτιμησα τον Καστρο.
Ο Τσε για λιγο φωτισε της μερες μου σαν αστρο.
Του Μαιο με γοητευσε το κοκκινο βιβλιο.
Στους Σαντινιστας βρεθηκα, με ένα μεγαλο πλοιο.
Τα Γκουλακ με σκοτώσανε. Του Βερολινου ο τοιχος.
Της Πραγας η επέμβαση. Των τανκς ο αθλιος ηχος.

Ειδα στο Γκουαντάναμο κοσμο να φυλακιζουν.
Φέρετρα απ' πολέμους γεμάτα να γυριζουν.
Να πεθαινουν ειδα μικρα παιδια απ' βομβες.
Αμαχοι να θυσιαζονται, να γινονται εκατόμβες.
Ειδα δεκαεφταχρονα, μπατσοι να τα σκοτώνουν.
Συχνα ειδα τις νυχτες μου, αδικα να ματωνουν.
Ειδα χιλιαδες προσφυγες να πνιγονται για πλακα.
Τον εαυτο μου ρωτησα: Τι κανεις ρε μαλακα?

Φευγω από τα μετρα τους κι από ολους τους κανονες.
Με μια μεγαλη δρασκελια αφηνω τους αιωνες.
Αυθαδικα, με τσογλανια, και σε όποιον αρεσει,
τη γλωσσα μου στον ουρανο βγαζω, και αυτος ας πεσει.

Υ.Γ.1. Φιλοι μου τωρα, παμε ευθυς σε ένα τραγουδακι.
Το εφτιαξα κανα χρονο πριν. Θυμαμαι ηταν βραδακι.
Την “Μπέμπα” ειχα διαβασει πριν του φιλου του Δημητρη,
και σκεφτηκα, χαχα, πώς να του... “μπω στη μυτη”.
Μα θα μου πειτε όλα αυτα μαζι πως θα κολλήσουν?
Δικο σας θεμα είναι αυτό. Ισως σας συγκινήσουν.
Ισως και όχι. Βαρετά πολύ ισως τα βρείτε.
Όμως και παλι φιλοι μου, να μην ανησυχείτε.
Πατήστε το... κουμπάκι σας και πάτε παρακάτω.
κι εγω για σας, ένα κρασι, θα...”παω ασπρο πατο”.
Με τον Δημητρη θα βρεθω, θα πιουμε και θα...πιουμε,
και λιωμα όταν γινουμε, θα πα΄να κοιμηθούμε:

Μπέμπα*

Είμαι μια μύγα που κουβαλάει τον τοίχο.
Είμαι η αρρώστια σου. Φτύνω αίμα και βήχω.
Είμαι δελφίни που κουβαλάει τη θάλασσα.
Είμαι τσογλάνι. Τα όνειρά σου εγώ χάλασα.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς.

Είμαι χαλί περσικό και κουβαλάω το πάτωμα.
Είμαι εντός σου διαρκές παλιό αιμάτωμα.
Είμαι ντρίν ντρίν και κουβαλάω το τηλέφωνο.
Είμαι πτώμα. Είμαι εσύ με σκισμένο αμπέχοно.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς

Είμαι κορνίζες και κουβαλάω πτυχία.
Είμαι τα λάθη σου. Σε κρυμμένα αρχεία.
Είμαι λιμάνι και κουβαλάω το νησί.

Είμαι ο άλλος, που όταν φεύγω, είσαι εσύ.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.

Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς

Είμαι βαλίτσα και κουβαλάω το τραίνο.

Είμαι δαίμονας. Με κακία προσμένω.

Είμαι νεκρός. Κουβαλάω το χώμα το άπειρο.

Είμαι δήμιος. Την ποινή σου έχω σε πάπυρο.

Είμαι αγία κουβαλάω φαλλούς.

Είμαι πόρνη κουβαλάω ναούς.

*[Ένας διάλογος με τον Δ. Τσεκούρα από το θεατρικό έργο Η Μπέμπα].

Υ.Γ.2. Εδώ Ελευθέρα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com